

Zuzana Vrzalová

Bullmonde

Maďla

Zrzka od vedle

Jičínský Petr

Petr Kukal

Šílená Matka

Pavel Jechort

Jan Švancara

Mrtvá Nevěsta

diseasezone

Blondatá Běhna

PLUS

suri nam

Surinam

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.nakladatelstvius.cz
www.albatrosmedia.cz

Surinam kolektiv
Surinam – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2018

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

suri
nam

PLUS

PŘEDMLUVA

Pavel Jechort

Surinam byl od začátku chtěné dítě, to je třeba říci. Snažili jsme se o něj s různou intenzitou rok společně s Blankou Mikulovou, Blondátou Běhnou, naší skvělou designérkou Helenou Jakoubě a stejně skvělou ilustrátorkou Bárrou Viesnerovou. Proč? Protože nám pod rukama vznikala hromada textů a grafiky, která sice s prací neměla mnoho společného, ale přesto si zasloužila víc než založit do šanonu. A tak jsme porodili děcko pro radost a od začátku ho měli rádi. Surinam se jmenuje po Suri, firmě poskytující nám zázemí, tedy něco jako jídlo a pleny, za což jí budiž věčná sláva. Samotné jméno vymyslel plzeňský kopíkový genius Honza Košťál, s jehož nesmrtelným claimem „kafe, proti spánku Waffe“ se denně budím již řadu let.

Nečekali jsme, že nás bude tak rychle číst tolik lidí, a netušili jsme ani, že si nás velmi brzy najde Ondra Hanus a nakladatelství Plus, které nám poskytne šanci vydat knihu, a to dokonce ve všech barvách duhy. Očividně máme u kolébky dobré sudičky.

A teď k tomu nejdůležitějšímu, co jsme tušili jen matně a dnes už víme najisto. V téhle zemi žije spousta velmi nadaných lidí, kteří tvoří nejen pro zábavu, ale také proto, že mají o světě a svých životech hodně co říct. Dnes je jejich revírem Twitter, stejně jako to před mnoha lety byly literární kavárny či odpolední čaje. Tato kniha je oslavou generace, která musí být lepší než ta minulá, aby bylo líp. A teď tedy k těm skvělým lidem z redakce.

Na co má skaut švýcarský nožík, na to my máme Blondátou Běhnu. Zalovila na Twitteru a dala dohromady skupinu těch nejlepších autorek a autorů, které jsme si mohli přát. A tak máme Šílenou Matku, nejpohotovější ženu na světě. Měla by nahradit Leoše Mareše, ale zatím se spokojila s tím, co má. Madla, která dokáže psát vtipně i vážně a obojí jí jde stejně dobře. Podle mě tu lkeu bude jednou beztak řídit, a když ne, jejich škoda.

Zrzka běhá tu a tady a píše o věcech, které jsme ve většině nikdy nezažili a rádi bychom. Snít se musí a se Zrzkou se sní krásně. To Zuzka Vrzalová žije za Prahou, což je v jejím podání ta nejdobrodružnější disciplína na světě. Taky ještě překládá Spongeboba a ty dvě věci z ní dělají nejproduktivnějšího člověka, jakého znám. Diseasezoe chrlí příběhy, co vás chytanou za srdce, protože má prostě pravdu. Můžeme s ní nesouhlasit, můžeme se s ní přít, ale to je asi tak jediné, co můžeme dělat. Diseasezoe je skvělá.

Mrtvá Nevěsta není mrtvá ani trochu a ve svých letech sjezdila větší porci světa než většina z nás za život. Být znova student, chtěl bych být jako ona. Včetně té odvahy. Bullmonde má jednu ženu, jedno dítě, asi milion psů a vede si celkem dobře. Vedle Šílené Matky by měl uvádět ranní show, ale nejsem si jistý, že by dokázal tak brzy vstávat. Vlastně jsem si docela jistý, že ne.

Jičínský Petr je živoucím důkazem toho, že učitelé jsou lidé, kterým chcete svěřit své děti, aby jim to jednou myslelo a psalo stejně dobře. Honza Švancara má ty děti rovnou čtyři, což mu ovšem nebrání vyprávět příběhy, u kterých vás musí zákonitě napadnout, jak boží je umět dobře psát a hrát si s jazykem. A pak je tady Petr Kukal, skvělý a dnes známý twitterový globátor a ještě mnohem lepší spisovatel. Inu, život není vždycky spravedlivý, tedy ne hned.

Závěrem bych chtěl poděkovat všem těm obdivuhodným ženám a mužům, nasazujícím všechen svůj rodičovský instinkt, um a lásku pro něco, co je tak veskrze zábavné. Ano, hlavně Blance, bez které by nebylo nic. A taky Davidu Gruberovi, který naši zvýšenou žízeň po ilustracích dokázal společně s Bárou uspokojit. V neposlední řadě Albatrosu, dnes tedy již Albatros Media, za to, že je pořád tím skvělým nakladatelstvím, jakým bývalo v dobách našeho dětství.

NEJTĚŽŠÍ PŮST MÉHO ŽIVOTA

Madla

Zima. Splín. Deprese. Únava. Vyčerpání organismu. Půst je prý všeobecně zdravý. Restartuje a osvěží se při něm tělo i mysl. Rozhodla jsem se, že to taky vyzkouším. Vynechat jídlo by byla hračka, vždyť už několik let cíleně nejím maso. Řekla jsem si, že to zkusím s něčím těžším. Alespoň pro mne. Dám si týden offline.

DEN 1

Začala jsem večer. Poslala poslední tweet, zkontrolovala FB a Instagram a odložila telefon. Později, když jsem si chtěla zavolat, koukám na naskakující notifikace. Ne, nekliknu na ně, ale ty, co mi naskakují přímo na displej telefonu, si samozřejmě přečíst můžu. To přece není žádné podvádění. Ale udržet se a neodepisovat.

Přečetla jsem pár článků v opravdovém papírovém časopise a šla jsem si v deset lehnout. Co taky sama v prázdném bytě. Mohla bych si povídat sama se sebou nebo s kytkami, ale tak daleko jsem se ještě nedostala. Teď je půl dvanácté a já koukám do stropu. Řeknu vám, není to vůbec tak zábavné jako koukat do displeje. Snad brzo usnu a zítřek bude lepší.

DEN 2

Ráno u kafe místo do Twitteru koukám z okna. Důchodci před Albertem, venku je hnusně a prší. V práci objevím, kde se v mobilu ukazují staré notifikace, a tak trávím všechny pauzy jejich čtením. Napadne mě několik dokonalých tweetů, a tak si je začnu psát offline na papír. Stejně je ale asi nakonec zmuchlám a vyhodím. Večer krize. Recept, podle kterého chci vařit, mám uložený na sociální síti. Jenom tam nakouknu a nic se nestane.

O půl hodiny později s největším sebezapřením appku vypínám a odhodlávám se k radikálnímu kroku: odinstaluju všechny sociální aplikace z mobilu.

Sedím v kuchyni a koukám na displej. Můj život je pustý a prázdný.

DEN 3

Ráno jsem se vybodla na snídani. Stejně ji nemám kam vyfotit. V práci se snažím vést vtipné a stimulující hovory s kolegy i zákazníky. Zaplesám, když mi někdo lajkne moji práci. Přemýšlím o tom, jak dlouho to je, co mi někdo napsal sms, e-mail nebo třeba dopis. Teď pořád nic. Online světu nejspíš ani v nejmenším nechybím. Možná že si zatím ani nikdo nevšiml, že už tam nejsem. Zemřu sama se svými teoretickými kočkami.

DEN 4

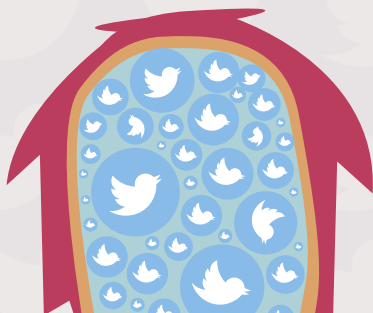
Deaktivovala jsem si Twitter. Jsem evidentně ještě závislejší, než jsem si myslela. Když jsem si odinstalovala aplikaci, chodila jsem tajně šmírovat na web. Dalším krokem bude vyhodit nočas a mobil, protože jsem pořád schopná si číst tweety svých oblíbenců.

Tohle období mělo sloužit k tomu, abych se zamyslela nad životem a nad sebou a místo toho v jednom kuse přemýšlím, jak být online, když nejsem online. To, že jsem každý den v práci, taky moc nepomáhá. Zákazníci a kolegové jsou tak nějak otravnější a hloupější než obvykle. Ale je to možná tím, že k nim celý den nemám žádnou protiváhu. Přemýšlím, jestli nežiju uprostřed hlupců a můj mozek pomalu nedegeneruje z té neustálé blízkosti.

DEN 5

Budík, kafe, koukání do zdi. Té reálné, ne virtuální na FB. Práce. Plytké řeči okolí už skoro nevnímám. Po práci jsem si doma vlezla do vany a ani jsem si předtím neoholila nohy. Vždyť kdo to uvidí?

Večer další problém a dilema. Jak si doma nalít víno a nepřipadat si u toho jako alkoholik? No, koneckonců, jsou horší věci než alkoholismus. Třeba prázdný život bez internetu.

Poznámka psaná po několika hodinách: Pokud máte depku, zvláště z toho, že jste sami, není dobré pít doma. Zvláště když jste doma sami. To jen tak propříšťě. Ale aspoň už zítra nebudu osamělá. Bude mi dělat společnost kocovina.

DEN 6

Asi je to se mnou vážné. Začínají mi chybět fotky koček a snažím se vzpomenout si na nějaký dobrý motivační citát. Přistihla jsem se, že doma mluvím sama na sebe.

V práci jsem vedla rozhovor s kolegou, ze kterého vypadlo, že má Twitter a nic tam nepíše. Neuchopitelné, nepředstavitelné! Píšu, tedy jsem. Takže teď nejsem...

DEN 7

Zdálo se mi o Twitteru. V práci jsem si povídala s lidmi o sociálních sítích a o pauze kolegovi tajně koukala přes rameno, když si prohlížel Instagram. Doma jsem zkoušela napsat povídku, ale skončila jsem na 140 znacích. Pak jsem si četla časopis a snažila se lajkovat články. Místo YouTube mi mozek v hlavě pouští náhodný výběr písní. Převažují lidovky a Michal David.

Pokud odříznutí od internetu někomu něco pozitivního dává, nepřišla jsem na to co. Mně jen prohlubuje osamění a špatnou náladu. Asi na offline sebezpytování nejsem stavěná.

Vítej, online světe! Zachránce osamělých duší. I splínu a smutku se líp čelí s imaginárními přáteli.

TAKHLE AKCE NENÍ PRO SLABÝ

Bullmonde

Muž. Porod. Porod a Muž. Ačkoliv se může zdát, že tyto dvě věci spolu nesouvisí, tak dnešní doba na nás tvrdé chlapy vyvíjí tlak, abychom se těchto ryze holčičích radovánek účastnili. Někdo říká, že to je nejkrásnější zážitek v životě. Ten někdo musí podle mého pracovat v uranovém dole a denně dostávat 20 ran bičem a celkově jeho životní zážitky stojí asi za starou bačkoru.

Každopádně já tam byl. Přišel jsem k tomu trochu jako slepý k houslím. Nikdo se mě nezeptal, jestli se chci této kratochvíle vůbec zúčastnit, a než jsem se stihl rozkoukat, stál jsem v nějakém zeleném hadru vedle své partnerky. Protože jsem samozřejmě načetl plno článků o tom, jak to asi bude vypadat, byl jsem celkem velmi dobře připravený. Rozuměj, měl

jsem mobil nabitý na 100 % a chystal se vyplenit několik vesniček a celkově uhrát plno rekordů ve všech hrách, které v telefonu mám. Bohužel mé představy o tom, jak se to bude vyvíjet, byly mylné.

Například, když se řekne „Doktor, který vás bude rodit“, představím si prošedivělého pána, co celý život kouká do dámských přirození a je to pro něj asi stejný zajímavý, jako když já koukám do smluv. A taky by měl mít na krku stetoskop. Určitě. Sice u porodu asi není úplně potřeba, ale působí to velmi důvěryhodně. „Náš“ doktor byl ale mladší než já, vypadal dokonce mnohem líp než já, a jak asi tušíte, vůbec stetoskop neměl. Strčil ruku do mé partnerky a dělal pohyby, jako když v pračce hledáte zapomenutou ponožku. „No to je nádhera,“ mrkl na mě a ruku měl stále v... pračce. Nevěděl jsem, jestli mám za tu pochvalu poděkovat, nebo si dokonce vyfotit selfie u toho, jak je již nádherně otevřená, ale radši jsem byl zticha a mobil nechal v kapse. „Pane doktore, a uděláte mi prosím ten klystýr?“ zeptala se ho má partnerka. „Na ten už bohužel není čas.“ „Počkejte. Počkejte. Na ten je vždycky čas,“ vložil jsem se do rozhovoru. Nebyl.

Pak už to šlo všechno celkem rychle. Několik porodních asistentek pobíhajících kolem mě stále více odsouvalo tak, že má strategie sedět u hlavy a nikam se nekoukat byla za chvíli ta tam a já viděl úplně vše. A tím úplně myslím opravdu úplně. Přál jsem si, ať už to skončí a přijde ten okamžik, který známe z filmů, kdy vám podají krásné směřující se miminko a vy se se ženou vzájemně políbíte. Ten okamžik ale v reálném životě neexistuje. Naše dítě bylo úplně fialový a mělo zvláště tvarovanou hlavu. Žena je po tom všem vyřízená takovým způsobem, že to poslední, na co má chuť, je vás líbat a já, samou radostí, že budu mít doma Šmoulu s šiřatou hlavou, omdlívám.

Celou mou účast na porodu shrnula větou jedna ze sester, která řekla: „To by byla krásná první rodinná fotka, maminko, jak s tatínkem ležíte každý v jednom porodním boxu.“

AŽ TAK MOC TĚ NEŽERE

Blondřatá Běhna

„Už je to 5 hodin a pořád nic. Blbý, vid'?"

Co si budeme nalhávat, tohle známe nebo poznáme asi každá. To, že má vaše číslo, ještě neznamená, že se ozve. Ani to, že už bylo první rande, nebo že byl dokonce i první sex. Ale když se neozve, většinou to znamená, že prostě nechce!

Polemizování nad sklenicí vína o tom, že se mu možná rozbil mobil, přepadli ho nebo vaše číslo omylem smazal, ovšem k procesu smíření patří! O tom není pochyb. Taky není pochyb, že ten sex s vámi, který proběhl po litrech alkoholu a ještě dřív, než vůbec přišlo na řadu první rande, pro něj byl jiný a specifický! Vždyť vás přece objal a ráno se zeptal, jestli nechcete snídani! Proč by to jinak dělal, kdyby o vás nestál! No že jo! No... Dělal. Pokud to není úplný idiot, tak dělal. Obejme vás, proto-

že je taky jenom člověk. A navíc člověk značně pod vlivem, tudíž dělá věci tak, jak jeho opilý mozek poručí. A přece nebude snídat sám, abyste se na něj dívala. Ale upřímně. Právě jste se s ním vyspala hned po seznámení. Neví, co vás baví a jaká jste. A asi to neví ani v případě, že jste mu to říkala, protože si to nepamatuje! Dostal dezert před předkrmem. Pardon...

Muž, když něco opravdu chce, zařídí si to. Najde si čas, dojde na druhý konec města, najde signál v hlubokém lese a rozhodně si na vás sežene kontakt, i kdyby jeho telefon ukradl medvěd! Je to prostě tak. Oni vědí, co chtějí. Pokud vám nevolá a neodepisuje, a pokud navíc i vidíte na všech aplikacích, že byl online před pár minutami, znamená to prostě jen fakt, že vám napsat nechce. Možná má přítelkyni, o které vám neřekl, možná má nějaký problém a možná jenom nemá zájem...

Tohle jsou přesně chvíle, kdy je nejlepší utéct! Ano, zase ten běh. Utéct myšlenkami i fyzicky. Utéct někam, kde budete stát za odpověď i večeri a další sex. Je čas utéct a přiznat si, že tenhle tě až tak moc nežere!

Šílená Matka

@SilenaMatka

POVOLÁNÍ: DÍTĚ

Šílená Matka

Nemyslete si – být dítětem, to není jen tak.

Máte sice prvních pár let home office a benefity ve formě stravného, ošatného, preventivních lékařských prohlídek a služebního bytu, ale...!

BOSSING

Za zadkem vám neustále stojí šéfová, případně její zástupce, kteří po vás chtějí opravdu nedůstojné věci a často vydávají naprosto nepochopitelné a protichůdné rozkazy, o fyzických trestech a psychologických hrách nemluvě.

NASAZENÍ

Vstáváte každý den v pět. A v devět večer předstíráte, že máte energie na rozdávání, abyste o deset minut později usnuli zaklínění v topení.

Zlatá továrna na trička někde v Bangladéši.

PŘESČASY

Musíte makat i v době, kdy máte mít správně volno. Tedy v noci. To skřípání zubama, chrápání, vykřikování zaklínadel a zvracení do kožních záhybů se samo neudělá. A hlavně – vedení všechny tyhle přesčasy pečlivě monitoruje a vy přece chcete udělat dojem, ne?

ZÁCVIK

Jak už to tak bývá, nikdo vás pořádně nezaškolí a na všechno si musíte přijít sami. A když už teda konečně vymyslíte, jak dostat tu vidličku do zásuvky, jak si rozbít hlavu pod tři vteřiny, nebo jak velký šutr se ještě vejde do nosní dírky, už je tu ječící šéfová, která vaši snahu vůbec neocení, naopak vás na místě potrestá a bude vás tou historkou ponižovat dalších 5–50 let. A ještě si to napíše na Twitter.

KONKURENCE

Dřív nebo později přijde chvíle, kdy zachytíte interní firemní komunikaci, ze které vyplyne, že Franta z jiné pobočky, který je na vaší pozici o rok kratší dobu, už všechny zásadní úkony hravě zvládá a dostává za to teda o dost míň než vy.

Takže si demonstrativně naděláte do trenek, páč to ten blbec Franta určitě neumí.

VZDĚLÁVÁNÍ

Nakonec vás tedy pošlou na nějaké šílené školení. Jenže tam je to teprv katastrofa!

Barák narvaný urvanými jelity, která si slintají na boty, dlouhou se v nose, nebo se dokonce v pracovní době pomočují.

Marně hledáte Frantu, abyste ho aspoň švihli kostkou po ksichtě, a když už si teda vyhlídnete jinou oběť, nakráčí na scénu šéfová a odnese vás zpátky do háku.

Prostě velký špatný.

Jo, děcka to nemaj lehký. Žádné odbory je nezachrání, musí si to prostě vytrpět.

Možná by je mohl trochu uklidnit fakt, že jednou to své vedení přerostou a nastoupí na jejich místa, resp. si založí firmu vlastní, pořídí si někoho na pozici Dítěte... a budou to s velkou pravděpodobností dělat úplně stejně.

Muhehe...

MÁMY MAJÍ VŽDYCKY PRAVDU

Zrzka od vedle

Mámy mají vždycky pravdu. Teda skoro vždycky. Teda ta moje málokdy, ale když ona je tak spokojená, když ji má, že vždycky říkám, že ji má, i když vlastně ne. To mi takhle už odmala říkala, že alkohol je vážně špatná věc a že udělám nejlíp, když se mu budu vyhýbat.

A taky říkala, že přece nejsem hloupá a že pijou jenom hloupý lidi a potetovaní jsou jenom kriminálníci a ty hodně namaľovaný slečny, co v noci postávají na chodníku. S tím tetováním má asi pravdu. Přeci jen, když v noci přešlapuju na zastávce, tak mívám rudou rtěnku a řasy až ve vlasech, to jo. Ale co už... Tetování si můžeš odležzrovat nebo třeba vyříznout, ale to, co uděláš (a ve druhý osobě mluvím, protože se mě to pak míň týká), když si dáš trochu víc vína, toho se nezbavíš. Nebudeme

si tady hrát na počítání skleniček. Všichni víme, že víno se pije na láhve.

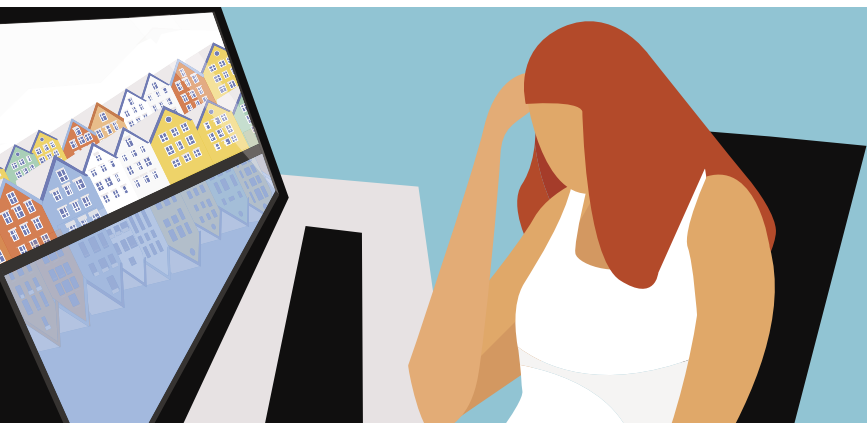
Víno se sice pije na ty láhve, ale pivo, pivo piju tak maximálně na doušky. Jenže to jsem tak jednou po práci jela k ségře. A ségra... No, tak ta je po Žižkově slavná tím, že přepije (a bývalo, že i přepere) většinu chlapů. Znáte ty dny, kdy zaspíte, opaříte se, zapomenete se najíst, vypadáte jako oživlá zdechlina soba, prší, tramvaj nejede, metro je plný, lidi vám překáží, napíše bejvalej, vynadá vám i ta laciná bageta, kterou jste někde splasili, a do toho všeho musíte existovat? Tak díkybohu takovej den to nebyl, ale bylo to dost zlý.

To obecný povědomí o tom, že opilý holky píšou bejvalým nebo tajným láskám, na mě neplatí. To je takový málo. Nevím, co málo, ale říkám, že prostě málo. Já si vždycky vyberu nějakou velkou otázku, ideálně takovou, se kterou nemůžu nikdy nic udělat, a pak si sesmolím tabulku plusů a mínusů. Většinou třeba jak ušetřit a u toho se skoro zhroutím, takže si rychle objednám boty. Na nervy, že jo. Nebo taková tabulka, jestli jako další pít bílý, anebo růžový.

To si tak dělám graf, jestli můj žaludek zvládne zmrzlinu s pivem, a najednou píšu motivační dopis. A taky trochu zkrášluju CV. A pak najednou sedím na zemi, hladím kočku a koukám na odeslanej mail. Vidíte? Pár piv a jak jsem dopadla. O dva měsíce později sedím na cizím gauči, protože svůj už nemám, ale za to mám vedle sebe dva kufry plný svetrů a pletených ponožek a taky mám v ruce letenku. Letenku na sever.

A neptejte se, co tam budu dělat. To je přece jasný. Budu chytat losy a jezdit na lososech. Nebo to bylo naopak? A tady se dostáváme k tomu, že chlast je velká špatná. Musím teď opustit všechny svoje lodičky! Taky rodinu a přátele a kočku a i ty krásný kozačky nad kolena, ty, ve kterých bych čekala na

tom chodníku! Jo, a taky už se mě žádný kamarád neptá, jaký mám zrovna kalhotky, ale jestli už jsem si koupila termoprádlo. Sice úplně nevím, co to je, ale doufám, že to bude ladit s podvazkama. Zatím to vypadá jako solidní párty, tak mi držte palce, abych nevystřízlivěla moc brzo.

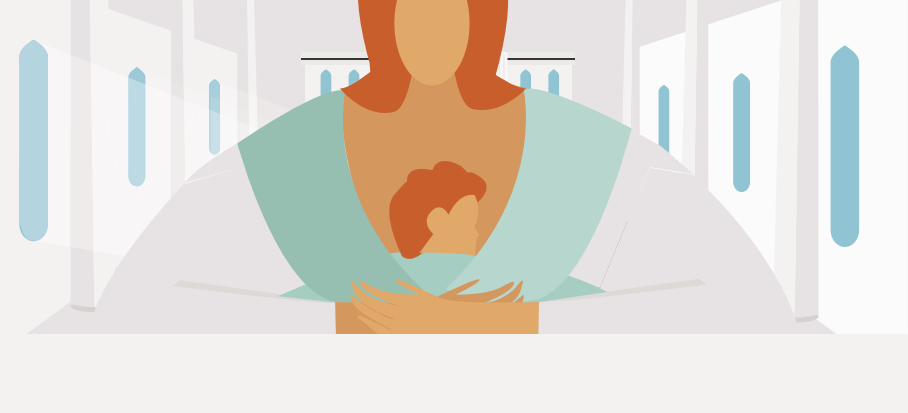

Petr Kukal

@KTweetuje

NECHTE MALIČKÝCH PŘIJÍTI KE MNĚ

Petr Kukal

Věřím v Boha. To ještě není ta legrace, které se máte smát; myslím to vážně. Radši to takhle napřímo píšu, aby nedošlo k podobně trapným nedorozuměním, k jakým dochází na výstavách konceptuálního umění, když uklízečka někde v expozici nechá stát kýbl a mop. Věřím v Boha.

Stalo se mi to kolem dvaceti, a díky otevřenosti mé církve, která po listopadu '89 pružně zareagovala na vlnu zájmu o duchovní život, jsem byl už za čtyři roky pokřtěn. Od té doby chodím do kostela. Tohle bude exkurze do života nás katolíků. Věřte, že to píšu se vší shovívavou láskou.

Každý dobrý katolík miluje děti. Šišlá do kočárků a k těm, co už chodí, se bez výjimky chová jako vrcholný americký politik

ve volebním roce. Ještě o úroveň výš na žebříčku oblíbenosti však stojí spojení matka-dítě, v křesťanském prostředí nejlépe přivázané ve lněném batikovaném šátku na hrudi, na zádech nebo jinde na těle matky, případně strkané před sebou na tříkolce po rozbitém chodníčku ke kostelu. Tento obraz je už téměř mystický a slabší povahy před ním na nárožích poklekají.

Pokud však matka-katolička, pak ne dítě (to se toleruje jen matkám do 19 let), ale děti. Tři, ne méně. Lépe čtyři. Tedy matka s dětmi, nesenými a strkanými ke kostelu. To je rozhodně OK.

Kostel v dobré farnosti se proto před začátkem mše svaté zaplní kočárky, tříkolkami a koloběžkami (včetně těch pro dospělé matky, které jedno dítě na jeho malé koloběžce doprovázejí, jedno na své koloběžce vezou, jedno mají přivázané na zádech a jsou těhotné), hračkami, plyšáky (chvála Bohu za ně, při mlácení o kostelní lavici téměř nevývádají zvuk) a lepoporely. Děti stojí seřazené v předsíni a čekají na zvuk zvonku, jímž ministrant oznámí začátek mše svaté. Pavlov si v pekle mne ruce...

Sotva zvonek zacinká, do prostoru střední lodi se vrhne pět až jedenáct dětí, které začnou kostelem zběsile pobíhat po nevypočitatelných drahách jako bludné komety a mlátit svými panenkami, autíčky a (ty z bohabojnějších rodin) plastovými krucifixy do lavic, sloupů a chatrných, zteřelých zpovědnic. Chudé děti, které nemají ani dřevěný valníček, do mobiliáře alespoň kopou a hlasitě ječí.

V druhé vlně se vyřítí matky, které se pokoušejí své nebo alespoň cizí dítě ulovit a umlčet, čímž pravidelně dosáhnou znásobení hluku a křiku, k němuž se záhy přidá i pláč. Panika mezi dětmi vyvolá bratrovražedné nálady (to je mimořádně působivé hlavně ve Staré Boleslavi), takže se střídavě pokoušejí zabít se a zabít se navzájem. Pokud jsou v této snaze úspěšné

už při prvním čtení a za zpěvu žalmu jsou pak se středně těžkými zraněními vyneseny z kostela, vzroste o něco šance přece jen zaslechnout slovo od oltáře. Většinou se však ošetřené děti nejpozději na začátku evangelia vracejí a jsou znovu vypuštěny do oběhu. Sleduju to a vím bezpečně, kde vzal CERN inspiraci.

S posledním slovem evangelia se vyčerpaná drobotina obvykle zhroutí u zpovědnic; pohříchu jen proto, aby nabrala sílu. Kněz si otře zbrcené čelo a přistoupí ke kázání, které obvykle začíná slovy: „Jak jsme slyšeli v dnešním evangeliu“, což pokládám za čirou provokaci.

Jedním z nejbolestnějších okamžiků pro faráře i boží lid je pak chvíle, kdy všichni uvěří, že je po všem. Farář soustředí zbylé síly k hluboké, působivé pointě své homilie, nad níž proseděl sobotní noc. Již se téměř dobírá zásadního vyústění, věřící mu visí na rtech... když děti vyrazí k závěrečné zteči a vrískající a srážející starcům francouzské hole jak kostky domina, nemilosrdně destruuji finále, k němuž se bláhově upřely mysli věřících.

Ti pak stejně frustrování prožijí také bohoslužbu oběti a při odchodu z kostela hladí děti roztřesenou pravicí po zpocených hlavičkách, levicí pevně svírajíce hůl. Doma si pak pustí bohoslužbu na rádiu Proglas, aby zjistili, co se dnes četlo, a vyslechli kázání. Nakonec se připojí na webové stránky rádia, kde přispějí zjihlým komentářem do diskuse „Děti v kostele – požehnání a radost.“

Nechte maličkých přijít ke mně, praví Pán. A všechny nás postupně vede ke svatosti.

ŽIVOT PŘI ZEMI

Mrtvá Nevěsta

Stojím v knihovně a se zakloněnou hlavou bezradně zírám nahoru. Jeden vtip říká, že v horních poličkách se schovávají knihy o trpaslících, podle mé zkušenosti se tam ale schovávají spíše klíčové zdroje k seminárním pracím. Kdyby byl můj život film, už dávno by se odněkud vynořil vysoký, pohledný mladík, který by mi knihu sundal, pozval by mě na kávu a namasíroval by mi bolavý krk. Jenže můj život žádný film není, a když, tak leda katastrofický.

Zatímco se silou myšlenky snažím přivolat zemětřesení, které by knihu shodilo, v mém zorném poli se cosi mihne. O hlavu menší Japonka sleduje směr mého pohledu, obrátí oči v sloup, jednoduše na ty police vyšplhá a knihu mi podá. Bod pro ni. Pochopila, že ve světě s nedostatkem ochotných

vysokých mladíků je třeba vyvinout alternativní strategie přežití.

Když totiž měříte méně než Tolkienův trpaslík, svět lidí je plný nástrah. Něco o tom vím. Pamatujete, když jste byli malí a chtěli jste se dostat k sušenkám v babiččině špajzce, ale nemohli jste na ně dosáhnout? Místo babiččiny sušenky si dosadte třeba majoránku v Albertu a máte docela přesný obrázek toho, jak vypadá každodenní realita nás, malých lidí. A není to jen o šplhání do vysokých polic. Detektory pohybu na nás někdy nereagují, a tak když chceme projít skrz automatické dveře, musíme občas trochu povyskočit. V zrcadlech na veřejných toaletách si často vidíme jen vršek hlavy a věřte, že upravovat si řasenku ve výskoku opravdu není žádná legrace.

Jakmile se ale naučíte tyhle drobné těžkosti překonávat, zjistíte, že život při zemi vlastně vůbec není tak špatný. Ba naopak, přináší s sebou spoustu výhod.

Dokážete se například snadno a rychle ztratit v davu. Vlastně se dokážete docela rychle ztratit kdekoli a ve hře na schovávanou jste prakticky nepřekonatelní, protože se dokážete natěsnat do míst, u kterých to běžného smrtelníka ani nenapadne. V autobuse máte vždycky dost místa na nohy, a když vidíte ceduli „Pozor, nízký strop“, už dopředu víte, že rozhodně není určena vám. Taky dost ušetříte za nákup oblečení – jednak můžete nakupovat v dětském oddělení, což je levnější, a když je nejhůře, můžete ze skříně vytáhnout mikinu z páté třídy. Pořád vám totiž docela padne.

Jediné, na co je třeba dát si pozor, je fotka na občanku. Tu totiž budete ukazovat docela často, protože i když vám táhne na třicet, pořád vypadáte tak trochu na sedmnáct. Ale co si budeme povídat, ačkoliv je občas trochu otrava dokládat svůj věk

i při nákupu rumových pralinek, dojem věčného mládí je vlastně lichotivý.

Každým rokem víc.

MUZIKANT | PORADCE

Jan Švancara

Za kliku skleněných dveří s nápisem „MI job“ vzal jakýsi muž v černém. Představil se slečně recepční a ta jej usadila do jednoho z křesílek a k čekání mu nabídla barevný magazín. Než stačil mezi reklamami na parfémy a holicí strojky najít něco, co by připomínalo článek, ozvaly se kroky. Ke křesílkům v hale kráčel chodbou energický mladý muž v obleku a s červenou kravatou. Slečně v recepci věnoval letmý pozdrav a už se hrnul ke klientovi, jehož obdařil úsměvem tak bělostným, že i Lucie Bílá by bledla závistí.

„Dobrý den, já jsem Lukáš, váš karierní poradce,“ řekl šlachovitý mladík a napřáhl ruku směrem k muži silnější, nebo možná slabší, každopádně však objemnější postavy.

„Zde někdo stál,“ lehce se zajíkl muž v černém a nedůrazně stiskl nabízenou ruku.